

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121205345
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8121205345.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Andreja Radomského a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XX, XXX XX C., právne zastúpený: JUDr. Zdeňkou Vokálovou, advokátkou so sídlom Hlavná 61, 080 01 Prešov, proti žalovanému: D. E., zastúpená F. D. D., D. D. E. XX, XXX XX C., G.: XX XXX XXX, o náhradu nemajetkovej ujmy a náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 24C/56/2021-177 zo dňa 13.11.2024 takto

rozhodol:

- Potvrdzuje rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku o zastavení konania o zaplatenie 74,65 eur (I.).
- Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.
- Zamieta návrh žalobcu na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvor Európskej únie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že:

„I. Konanie o zaplatenie 74,65 eur z a s t a v u j e .

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalovanému náhradu trov konania n e p r i z n á v a .“

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie podľa ust. § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1 a výrok o trovách konania podľa ust. § 255 ods. 1, 2, § 257 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP), podľa ust. § 11, § 13 ods. 1, 2, § 417 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. a) bod 3, § 9 ods. 1 a 4 § 17 ods. 1, 2 a 3 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom sporu je nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody vo výške 686,45 eur (po čiastočnom späťvzati žaloby v časti o zaplatenie 74,65 eur) ako aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur titulom tvrdenej zodpovednosti štátu za údajný nesprávny úradný postup, resp. nečinnosť súdneho exekútora. Žalobca tvrdil, že súdny exekútor najneskôr počnúc 01.06.2010 bol povinný postupovať v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku a predložiť exekučný spis žalobcu exekučnému súdu za účelom rozhodnutia o zastavení exekúcie, čím svojim nesprávnym úradným postupom mu mal spôsobiť ujmu a zasiahnuť do osobnostných práv žalobcu ako povinného. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu takto spôsobenej škody sa v

zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (zákon č. 514/2003 Z.z.) vyžaduje kumulatívne splnenie nasledujúcich predpokladov: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci (v danom prípade súdneho exekútora) 2. vznik škody; 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky pripomienky súčasne, inak zodpovednosť štátu nevznikne. Všetky tieto predpoklady musia byť v súdnom konaní žalobcom náležite tvrdené a aj riadne preukázané, keďže žalobca zodpovedá za obsah žaloby, ako aj výber a formuláciu prostriedkov procesného útoku a je tak povinný riadne tvrdiť aj preukázať všetky skutočnosti odôvodňujúce priznanie uplatneného nároku. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok vždy znáša žalobca a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti nemôže zbaviť (objektívna zodpovednosť). Zákon č. 514/2003 Z.z. nedefinuje "nesprávny úradný postup", a z obsahu tohto pojmu vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Zákon o zodpovednosti za škodu je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom špeciálnym a ustanovenia Občianskeho zákonníka sa uplatnia vtedy, ak zákon nemá vlastnú úpravu. Keďže pojem škody zákon č. 514/2003 Z.z. bližšie nedefinuje a ani neupravuje rozsah jej náhrady, treba v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 442 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného, je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a je napravitel'ná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhradza skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk). Škodu je pri splnení zákonných predpokladov uvedených v § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. možné chápať i ako nemajetkovú ujmu. Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zákon č. 514/2003 Z.z. nevyšvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov, teda objektívnych súvislostí, v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku (rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 11Co/2/2013 z 25.09.2013). Z ustanovenia § 9 ods. 4 zákona č. 514 /2003 Z.z. (do 30.06.2023 išlo o ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.) nesporene vyplýva, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných priet'ahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na priet'ahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na priet'ahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok priet'ahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov. V danom prípade žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým by bolo možné konštatovať, že došlo k priet'ahom v predmetnom exekučnom konaní v súvislosti s nečinnosťou súdneho exekútora vedením nezákonnej exekúcie vrátane priet'ahov pri rozhodnutí o podnete žalobcu na zastavenie exekúcie. Žalobca počas trvania exekučného konania nepodal žiadnu sťažnosť na priet'ahy v konaní a rovnako ani nijakým iným spôsobom nebol aktívny vo veci (okrem údajného telefonátu na exekútorský úrad v roku 2017). Štát teda za takto uplatnený nárok nezodpovedá, keďže nebolo príslušným orgánom konštatované porušenie práva, resp. nesprávny úradný postup zo strany súdneho exekútora a neexistuje iný právny predpis zakladajúci zodpovednosť štátu za skutočnosti tvrdené žalobcom. Súčasne súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca dobrovoľne úhradami od októbra 2010 do júla 2015 uhradil na účet oprávneného sumu 1934,98 eur a následne po tom ako prijal návrh oprávneného na vysporiadanie dlhu, uhradil sumu 98,22 eur na účet súdneho exekútora, pričom z tejto sumy bola na účet oprávneného zaslaná čiastka 74,65 eur. Z uvedeného vyplýva, že žalobca sám dobrovoľne uhradil dlžnú sumu oprávnenému, pričom súdny exekútor nevykonával žiadne úkony exekučnej činnosti. Žalobca predmetom sporu učinil, t.j. definoval predmet sporu ako polovicu istiny - sumu 662,88 eur (druhú polovicu si mal uplatňovať za priet'ahy spôsobené súdom) ako aj sumu 98,22 eur, ktorú uhradil na účet súdneho exekútora v rámci dohody s oprávneným, t.j. 761,10

eur (pred čiastočným späťvzatím žaloby), ktorá mala predstavovať priamu škodu. V danom prípade sa nejedná o škodu spôsobenú súdnym exekútorom, keďže žalobca uhradil dlžnú sumu na účet oprávneného. Zo strany súdneho exekútora či už konaním alebo nekonaním nemohlo dôjsť k spôsobeniu škody, keďže majetok žalobcu sa na úkor súdneho exekútora nezmenšil. Z uvedeného dôvodu nebolo možné vyhovieť žalobe o zaplatenie náhrady škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. zavádza aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci, za podmienok stanovených zákonom, teda vtedy, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom. Nemajetková ujma sa uhrádza v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak. Podobne aj pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. V prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce. V súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10 000 eur spôsobenej údajným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobca v konaní nepreukázal ani vznik tejto nemajetkovej ujmy, resp. žalobca vôbec nijako nepreukázal, že by mu nejaká nemajetková ujma v ním tvrdých okolnostiach tohto prípadu vôbec vznikla. Žalobca v písomnom vyjadrení sám poukázal na to, že odišiel pracovať do zahraničia v roku 2006, pričom predmetné exekučné konanie začalo v roku 2009. Z uvedeného je teda zrejmé, že začatie exekučného konania nebolo dôvodom odchodu žalobcu do zahraničia. Žalobca rovnako nepreukázal, že v dôsledku postupu súdneho exekútora si nemohol založiť rodinu, alebo akým konkrétnym spôsobom bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv v rámci rodinného života. Súd prvej inštancie zdôraznil, že voči žalobcovi bolo v danom období vedených viacero ďalších exekučných konaní (tak ako to vyplýva z tlačiva vyplneného žalobcom pre dokladovanie majetkových pomerov osoby žiadajúcej o oslobodenie od súdnych poplatkov), pričom nebolo nepochybne preukázané, aby vedenie konkrétne danej exekúcie znamenalo zásah do osobnostných práv žalobcu takým spôsobom, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy postupom podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. Rovnako žalobca nepreukázal ani to, že počas vedenia exekučného konania by bol vôbec niekedy žiadal o poskytnutie úveru a tento by mu nebol poskytnutý z dôvodu, že je vedený v rámci registra exekúcií. S prihliadnutím na výšku pohľadávky, ktorá bola predmetom exekúcie (istina 1325,76 eur s príslušenstvom) sa javí byť nepravdepodobné, že by práve žalobcom tvrdý nesprávny úradný postup súdneho exekútora v tejto veci bol dôvodom žalobcových zdravotných problémov. Žalobca tak nepreukázal splnenie zákonom požadovaných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu a že by v priamej príčinnej súvislosti s akýmkoľvek konaním alebo nekonaním v uvedenej exekučnej veci orgánu verejnej moci vznikol nárok na požadovanú nemajetkovú ujmu. K tvrdeniam žalobcu o potrebe aplikácie ustanovení na ochranu spotrebiteľa a Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a k potrebe aplikácie princípu zvýšenej ochrany spotrebiteľa súd prvej inštancie uviedol, nepochybne princíp ochrany spotrebiteľa má svoje miesto v právnom poriadku Slovenskej republiky. Na strane druhej je potrebné zdôrazniť, že aplikácia tohto princípu neznamená automatické preukázanie vzniku a výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v režime zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobcom uvádzaná smernica neupravuje spôsob posudzovania vzniku nemajetkovej ujmy, ale upravuje vzťahy spotrebiteľa a dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. Takýto vzťah však nebol predmetom posudzovanej veci. Žalobca nepreukázal splnenie podmienok pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalobca nepreukázal, že by v priamej príčinnej súvislosti s akýmkoľvek konaním alebo nekonaním v uvedenej exekučnej veci orgánom verejnej moci vznikol nárok na požadovanú náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena súd prvej inštancie žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že z obsahu spisu vyplýva, že žalobca je od 01.05.2020 vedený v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Nevlastní žiadne nehnuteľnosti ani motorové vozidlo. Je oprávnený užívať motorové vozidlo H. XXX, E. I. XXXX. Býva v rodinnom dome, ktorého vlastníkom je J. B.. Má minimálne zostatky na účte v banke. V danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú nepriznanie trov konania úspešnému žalovanému spočívajúce v sociálnych a majetkových pomeroch žalobcu v súvislosti s jeho reálnymi možnosťami a schopnosťami. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca, a to vo výroku II. čo do zastavenia konania o zaplataenie 74,65 eur (výrok I.) odvolanie nepodal.

6. Poukázal na to, že v podaní zo dňa 08.01.2024, ktoré označil ako doplnenie dokazovania a späťvzatie žaloby v časti okrem iného uviedol, že svoju žalobu odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora došlo u žalobcu k inému nezákonnému zásahu do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a síce porušenia jeho práv vysokej ochrany spotrebiteľa. Podľa Smernice Rady 93/13/EHS, článok 288 Zmluvy o fungovaní EÚ článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, článok 38 Charty základných práv EÚ a porušenia jeho práv vlastníť a pokojne užívať majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca doručil súdu aj vyjadrenie zo dňa 29.04.2024 označené ako vyjadrenie žalobcu k preukázaniu nemajetkovej ujmy, kde citoval článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, rozsudok Súdneho dvora EÚ z 25. októbra 2006 vo veci C -168/05 Elisa Mostaza Claro proti Centro Móvil SL, bod. XX, článok 8 ods. 1 Dohovoru, článok 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, rozsudok ESĽP zo dňa 16. decembra 1992 vo veci Niemetz proti Nemecku, článok 16 ods. 1 a 2 Ústavy SR, článok 19 ods. 1, 2 a 3 Ústavy SR, článok 22 ods. Ústavy SR spolu so zdôvodnením Ústavného súdu SR, že ustanovenia ústavy sa vysvetľujú a uplatňujú vo vzájomnej súvislosti všetkých relevantných noriem. S poukazom, že od podania žaloby až doteraz s ohľadom na vyššie uvedené má žalobca za preukázaný zásah do osobnostných práv vo všetkých citovaných ustanoveniach Ústavy SR a medzinárodne ratifikovaných zmlúv a aktov EÚ pri protizákonne vedenej exekúcii po dobu viac ako 11 rokov v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora - orgánu štátnej moci, ktorý je zodpovedný za vedenie tejto protizákonne vedenej exekúcie, ale prvoinštančný súd to ani nespomenul v rozsudku ani sa tým vôbec nezaoberal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Žalobca navrhol prvoinštančnému súdu, aby vykonal dokazovanie, aby predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru EÚ o otázke týkajúcej sa výkladu Smernice Rady 93/13/EHS článok 38 Charty základných práv EÚ a článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ v súvislosti s orgánom štátnej moci -súdnym exekútorom uvedené v podaní z 08.01.2024. Prvoinštančný súd sa v rozsudku nezmienil o tom ani sa tým vôbec nezaoberal, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Ak súd nevykonal dôkaz navrhovaný stranou sporu, hoci tento má preukazovať medzi stranami konania spornú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalovaného nároku významná či dokonca rozhodujúca, znemožnil tým strane konania uskutočniť jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal žalobca na rozhodnutia a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky. Žalobca mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozhodnutí uviedol, že žalobca nepreukázal žiadny nesprávny úradný postup súdneho exekútora v kontexte, že nebolo príslušným orgánom konštatované porušenie práva, respektíve nesprávny úradný postup zo strany súdneho exekútora a že za takto uplatnený nárok štát nezodpovedá, pričom sa vôbec nezaoberal už vyššie uvedeným žalobcom tvrdým nesprávnym postupom súdneho exekútora, a to iným nezákonným zásahom do práv právom chránených záujmov fyzickej osoby a síce porušenia jeho základných práv vysokej ochrany spotrebiteľa a porušenia jeho práv vlastníť a pokojne si užívať majetok. Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozhodnutí uviedol, že žalobca dobrovoľne úhradami od októbra 2010 do júla 2015 uhradil na účet oprávneného sumu 1.934,98 eur a následne po tom ako prijal návrh oprávneného na vysporiadanie dlhu uhradil sumu 98,22 eur na účet súdneho exekútora, pričom z tejto sumy bola na účet oprávneného zaslaná čiastka 74,65 eur a z uvedeného vyplýva, že žalobca dobrovoľne uhrádzal dlžnú sumu oprávnenému. Žalobca v konaní viackrát zdôrazňoval, že o exekúcii vedel od oprávneného a iba pod tlakom exekúcie vedenej súdnym exekútorom Ministerstva spravodlivosti SR uhrádzal oprávnenému čiastočne platby, ktoré sa ukázali ako platby protizákonnej exekúcie vedenej v rozpore s medzinárodnými zmluvami a aktami EÚ o ochrane spotrebiteľov a práv vlastníť a pokojne si užívať majetok.

7. Následne namietal žalobca, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď uviedol, že v danom prípade sa nejedná o škodu spôsobenú súdnym exekútorom, keďže žalobca uhrádzal dlžnú sumu na účet oprávneného a zo strany súdneho exekútora či už konaním alebo nekonaním mohlo dôjsť k spôsobeniu škody, keďže majetok žalobcu sa na úkor súdneho exekútora nezmenšil, keďže škoda bola spôsobená exekúciou vedenou v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti poukázal žalobca na úžernický úrok z omeškania a na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/3/2011 z 28.09.2011, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17Co/313/2010

z 09.10.2011 a Krajského súdu v Prešove sp.zn. 18Co/109/2011 z 21.11.2011. Žalobca konštatoval, že v rozpore s medzinárodnými zmluvami a aktami EÚ o vysokej ochrane spotrebiteľa na základe nultného aktu - rozhodcovského rozsudku, v rozpore s právom žalobcu vlastníť a pokojne si užívať majetok, za vedenie, ktorej je zodpovedný súdny exekútor Ministerstva spravodlivosti SR s tým, že oprávnený bol v zmysle exekučného poriadku povinný oznamovať platby súdному exekútorovi a ten ich evidovať v exekučnom spise a že oprávnený nekonal svoju zákonnú povinnosť nemôže byť na ťarchu žalobcovi -spotrebiteľovi, čo ale nijako neruší neodškriepiteľný fakt, že žalobca vykonával platby oprávnenému pod vplyvom a tlakom exekúcie. Následne žalobca poukázal na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky zdôrazňuje povinnosť dodržiavať pravidlá logiky aj pri hodnotení dôkazov. Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v rozhodnutí uviedol, že žalobca v konaní nepreukázal ani vznik nemajetkovej ujmy, respektíve žalobca vôbec nijako nepreukázal, že by mu nijaká ujma v ním tvrdených okolnostiach tohto prípadu vôbec vznikla, keďže ako bolo vyššie uvedené sa vôbec nezaoberal podaním žalobcu zo dňa 29.04.2024, ktoré je označené ako vyjadrenie k žalobe k preukázaniu nemajetkovej ujmy kde citoval článok 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ, rozsudok Súdneho dvora EÚ z 25. októbra 2006 a ďalšie tak ako ich už uviedol odvolací súd vyššie. Následne žalobca konštatoval, že Ústavný súd Slovenskej republiky v rámci svojej štandardnej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti. V tejto súvislosti poukázal na IV.ÚS 150/03, I.ÚS 301/06.

8. Následne namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia, keď uviedol, že žalobca v písomnom vyjadrení sám poukázal na to, že odišiel pracovať do zahraničia v roku 2006, pričom predmetné exekučné konanie začalo v roku 2009 a z uvedeného je teda zrejmé, že začatie exekučného konania nebolo dôvodom odchodu do zahraničia, keďže priama príčinná súvislosť s pobytom a prácou v zahraničí od roku 2009 boli práve protizákonne vedené exekúcie, ktoré znemožňovali žalobcovi ostať žiť doma na Slovensku, lebo jeho príjem bol blokovaný protizákonnými exekúciami a neumožňovali by mu ani žiť normálnym životom na Slovensku. Taktiež súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď uviedol, že nebolo nepochybne preukázané, aby vedenie konkrétnej danej exekúcie znamenalo zásah do osobnostných práv žalobcu takým spôsobom, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy postupom podľa § 17 Zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd prvej inštancie sa absolútne nezaoberal podaním žalobcu zo dňa 29.04.2004 označeným ako vyjadrenie k žalobe k preukázaniu nemajetkovej ujmy a bagatelizuje dôsledky nezákonne vedenej exekúcie a porušovanie povinností v exekučnom konaní zo strany súdneho exekútora na bežný život, mať voči sebe nezákonné exekúcie pracovať neustále len na to, aby sa splatili exekúcie a dostať sa zo zoznamu neplatičov, aby som mohol požiadať o úver najviac, ak ide o exekúcie nezákonné má nepochybne vplyv na osobný život a psychickú pohodu a zdravie nielen duševné. Tieto skutočnosti sú pripomínané v rozhodnutiach súdov, ktoré nezákonné exekúcie zastavujú. V tejto súvislosti poukázal žalobca na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6CoE/81/2015. Taktiež mal súd prvej inštancie vychádzať z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď uviedol, že rovnako žalobca nepreukázal ani to, že počas vedenia exekučného konania by bol vôbec niekedy žiadal o poskytnutie úveru a tento by mu nebol poskytnutý z dôvodu, že je vedený v rámci registra exekúcií. Keďže je potrebné uviesť, že tieto inštitúcie takéto potvrdenia ani nevydávali, buď je žiadateľovi poskytnutý úver a je spísaná zmluva o úvere, respektíve poskytnutie tovaru na splátky alebo to bolo oznámené ústne alebo telefonicky, že žiadosť bola zamietnutá. Podľa názoru žalobcu je logické, že bez akýchkoľvek pochybností by mu nebol poskytnutý hocijaký úver či už na zabezpečenie bývania, kúpu auta alebo tovaru na splátky, nakoľko žalobca bol aj vďaka 11 ročnému nesprávnemu úradnému postupu súdneho exekútora pri danej protizákonne vedenej exekúcií vedený v centrálnom registri exekúcií a dlžníkov. Súd prvej inštancie podľa žalobcu vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď v rozsudku uviedol, že s prihliadnutím na výšku pohľadávky, ktorá bola predmetom exekúcie istina 1.325,76 eur s príslušenstvom sa javí nepravdepodobné, že by práve žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup súdneho exekútora v tejto veci bol dôvodom žalobcových zdravotných problémov, keď vďaka úžerníckym úrokom ako súd prvej inštancie sám konštatoval bola vymáhaným nárokom pohľadávka 7.107,77 eur a vymáhaným nárokom odmena exekútora 1.422,- eur a iné a spolu vymáhaný nárok bol 8.814,47 eur. Následkom uvedeného tlaku, ktorý žalobca nezvládol sa pokúsil o samovraždu čo plynie z vykonaného dokazovania. Žalobca nikdy netvrdil, že iba táto protizákonná exekúcia bola dôvodom pokusov o samovraždu, avšak aj ona a nesprávny úradný postup súdneho exekútora mali na uvedenom podiel. Extrémne nelogické je aj zvažovanie viny na žalobcu, že sa nijako nebránil proti exekúcií aj keď z priebehu konania je jasné, že sa o tom, že exekúcia bola vedená na základe

nulitného aktu - rozhodcovského rozsudku dozvedel až nahliadnutím do súdneho spisu v roku 2020. Žiadny zákon neprikazuje žalobcovi sa brániť proti protizákonnej exekúcii a podľa bohatej judikatúry Súdneho dvora EÚ s výkladom Smernice Rady 93/13/EHS je irelevantné či sa spotrebiteľ bránil alebo nie s poukazom, že o svojich právach nevie alebo má ťažkosti s ich uplatnením. Súdnemu exekútorovi vyplýva priamo ústavná povinnosť a povinnosť vyplývajúca z medzinárodne ratifikovaných zmlúv a aktov EÚ o ochrane spotrebiteľa zabrániť vykonaniu takejto protizákonnej exekúcie podaním návrhu na zastavenie exekúcie. Žalobca má za to, že takéto konštatovanie súdu prvej inštancie je dôkazom neexistencie právneho materiálneho štátu v Slovenskej republike. Následne citoval žalobca z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, konkrétne z nálezu Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 391/09 - 27 zo dňa 17.01.2012, IV.ÚS 110/2009 publikovaného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR pod č. 93/2009, ale aj z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/91/2022 zo dňa 31. októbra 2023 i z dôvodovej správy k Zákonu č. 514/2003 Z.z., z ktorej vyplýva, že nutnosť zaviesť právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci bolo zavedené z dôvodu potreby rozšíriť súčasne chápané náhrady škody ako „spravodlivého zadosťučinenia“. Žalobca v konaní poukázal aj na rozhodnutie ESLP vo veci APICELLA proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01 z 10.11.2024, kde uviedol, že adekvátnou náhradou pre tento typ konania je 1.000,- až 1.500,- eur za rok konania. Žalobca poznamenal, že nie priefahov, ale celkovej neprimeranej dĺžky. Žalobca tiež uviedol, že toto rozhodnutie je z roku 2004 a do roku 2024 je potrebné zohľadniť aj infláciu. Preto si uplatnil len minimum z adekvátnej náhrady podľa rozhodnutia ESLP vo výške 10.000,- eur za 11 rokov nesprávneho úradného postupu súdneho exekútora Ministerstva spravodlivosti SR pri vedení protizákonnej exekúcie proti žalobcovi a na jeho majetok. Sťažovateľ má právo na vyčerpanie všetkých prostriedkov, ktoré právny poriadok na ochranu jeho práva predkladá, medzi ktoré patrí aj návrh na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ. Pokiaľ súd opomenul, hoci bol na to upozornený účastníkmi konania vyložiť kogentnú normu obsiahnutú v článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ odopiera im právo na zákonného sudcu, garantované v článku 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Za výkon svojvôle sa považuje aj také konanie súdu aplikujúceho normy komunitárneho práva t.j. nespráva EÚ, pri ktorom si súd plne zabudne položiť otázku či nemal vzniesť predbežnú otázku na ESD, pričom jej opomenutie riadne neodôvodní vrátane posúdenia výnimiek, ktoré vypracoval vo svojej judikatúre ESD. Súdy musia odôvodniť prečo odmietli položiť prejudiciálnu otázku a svoje rozhodnutie založiť na výnimkách uvedených v judikatúre ESD. To vyplýva zo samotného účelu konania o predbežnej otázke, ktorým je predovšetkým zabezpečiť jednotnú aplikáciu noriem Únie vnútroštátnymi súdmi členských štátov a účelom tretieho odseku článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ. K predbežnej otázke sa vyslovil aj vo svojom rozsudku Európsky súd pre ľudské práva vo veci Ullens de Schooten a Rezabek proti Belgicku, sťažnosť č. 3839/07 a 38353/07, ktorý uviedol, že článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uložil záväzok národným súdom odôvodniť akékoľvek rozhodnutie odmietajúce položiť predbežnú otázku ESLP tak musí byť vždy uistený, že akékoľvek odmietnutie, ktoré preskúmava, bolo sprevádzané takýmto zdôvodnením. Žalobca navrhol odvolaciemu súdu, aby predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru EÚ o otázke: „či sa má zásada efektívnosti v súvislosti so Smernicou Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993, s čl. 38 Charty základných práv EÚ, s článkom 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že súdny exekútor ako orgán štátnej moci v SR je povinný od obdržania návrhu na vykonanie exekúcie od oprávneného skúmať exekučný titul a pri zistení porušenia vyššie uvedených medzinárodných zmlúv je povinný predložiť súdu návrh na zastavenie exekúcie pre rozpor s medzinárodnými zmluvami o ochrane spotrebiteľa, ak súdny exekútor je orgánom štátnej moci a podľa § 3 Exekučného poriadku je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, Medzinárodnými zmluvami podľa článku 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR, ktoré majú prednosť pred zákonmi SR s povinnosťou aktívne a pozitívne sa podieľať na týchto záväzkoch. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku II. a po postupe podľa § 384 ods. 1 CSP, nakoľko konanie na súde prvej inštancie dosahuje viac ako 2 roky vyhovel žalobe v celom rozsahu a priznal žalobcovi trovy konania vo výške 100 %. Zároveň žalobca poukázal na to, že ako spotrebiteľ je oslobodený od platenia súdnych poplatkov.

9. Odvolanie žalobcu bolo doručené žalovanému na vyjadrenie. Tento však vyjadrenie do spisu nepodal.

10. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 CSP a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu

v Prešove dňa 05.08.2025 a zistil, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné a jeho návrhu, aby odvolací súd predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru EÚ tak ako ho formuloval nemožno vyhovieť

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietanou nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku, porušením práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, nesprávnymi skutkovými zisteniami a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP. t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NŠ SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež, uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz, jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Odvolací súd konštatuje, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR. sp. zn. 7Cdo/7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. K námietke inej vady, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP teda, že žalobca navrhol prvoinštančnému súdu podaním zo dňa 08.01.2024, aby predložil návrh na začatie prejudiciálneho konania Súdnemu dvoru EÚ o otázke: „či sa má zásada efektívnosti v súvislosti so Smernicou Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993, s čl. 38 Charty základných práv EÚ s článkom 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že súdny exekútor ako orgán štátnej moci v SR, je povinný od obdržania návrhu na vykonanie exekúcie od oprávneného skúmať exekučný titul a pri zistení porušenia vyššie uvedených medzinárodných zmlúv je povinný predložiť súdu návrh na zastavenie exekúcie pre rozpor s medzinárodnými zmluvami o ochrane spotrebiteľa, ak súdny exekútor je orgánom štátnej moci a podľa § 3 Exekučného poriadku je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa článku 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR (ktoré majú prednosť pred zákonmi SR) s povinnosťou aktívne a pozitívne sa podieľať na týchto záväzkoch“ odvolací súd uvádza, že sa javí, že sa jedná o pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie ktoré nie je subsumovateľné pod zostávajúce odvolacie dôvody. Takéto pochybenie sa môže stať relevantným až za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danom prípade odvolací súd má za to, že aj keď súd prvej inštancie vo výroku nerozhodol o tomto návrhu, toto jeho pochybenie sa nestalo relevantným, pretože nemalo za následok nesprávne rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že rovnaký návrh predložil žalobca i v odvolacom konaní, pričom odvolací súd o jeho návrhu rozhodol tak ako odôvodnil nižšie.

16. Súd prvej inštancie v danej veci zistil skutkový stav v postačujúcom rozsahu pre rozhodnutie o veci. Skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie v napadnutom rozsudku zodpovedá dôkazom predloženým sporovými stranami do spisu. Z toho dôvodu odvolací súd preberá v celom rozsahu skutkový stav ustálený súdom prvej inštancie a stotožňuje sa s ním. V tomto smere poukazuje odvolací súd na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bodoch 52 a nasledujúcich.

17. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., ktorým by bolo možné konštatovať, že došlo k prietahom v predmetnom exekučnom konaní v súvislosti s nečinnosťou súdneho exekútora vedením nezákonnej exekúcie vrátane prietahov pri rozhodnutí o podnete žalobcu na zastavenie exekúcie. Žalobca počas trvania exekučného konania nepodal žiadnu sťažnosť na prietahy v konaní a rovnako ani nijakým iným spôsobom nebol aktívny vo veci (okrem údajného telefonátu na exekútorský úrad v roku 2017). Štát teda za takto uplatnený nárok nezodpovedá, keďže nebolo príslušným orgánom konštatované porušenie práva, resp. nesprávny úradný postup zo strany súdneho exekútora a neexistuje iný právny predpis zakladajúci zodpovednosť štátu za skutočnosti tvrdené žalobcom.

18. Zároveň napriek námietkam žalobcu z výsledkov vykonaného dokazovania skutočne vyplýva tak ako to konštatoval súd prvej inštancie v bode 57 odôvodnenia, že žalobca dobrovoľne úhradami od októbra 2010 do júla 2015 uhradil na účet oprávneného sumu 1.934,98 eur, následne po tom ako prijal návrh oprávneného na vyporiadanie dlhu uhradil sumu 98,22 eur na účet súdneho exekútora, pričom z tejto sumy bola na účet oprávneného zaslaná čiastka 74,65 eur. Žalobca definoval predmet sporu ako polovicu istiny - sumy 662,88 eur, druhú polovicu si mal uplatňovať za prietahy spôsobené súdom ako aj sumu 98,22 eur, ktorú uhradil na účet súdneho exekútora v rámci dohody s oprávneným t.j. 761,10 eur pred čiastočným späťvzatím žaloby, ktorá mala predstavovať priamu škodu. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že v danom prípade sa nejedná o škodu spôsobenú súdnym exekútorom, keďže žalobca uhradil dlžnú sumu na účet oprávneného, skutočne zo strany súdneho exekútora či konaním alebo nekonaním nemohlo dôjsť k spôsobeniu škody, keďže majetok žalobcu sa na úkor súdneho exekútora nezmenšil. Preto tak ako správne ustálil súd prvej inštancie nebolo možné vyhovieť žalobe o zaplatenie náhrady škody.

19. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak ako ho vyjadril v bode 58 svojho odôvodnenia, že v zmysle Zákona č. 514/2003 Z.z. bolo zavedené aj právo na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri výkone verejnej moci, za podmienok stanovených zákonom, teda vtedy, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, či nesprávnym úradným postupom. Nemajetková ujma sa uhrádza v peniazoch, ak ju nie je možné uspokojiť inak. Podobne aj pre vznik práva na náhradu nemajetkovej ujmy je nevyhnutné, aby boli súčasne naplnené tri základné

predpoklady, ktorými sú nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávny úradný postup, existencia nemajetkovej ujmy a kvalifikovaná príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. V prípade nemajetkovej ujmy musí byť navyše zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva je nedostačujúce.

20. Odvolací súd konštatuje, že v súvislosti s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur spôsobenej údajným nesprávnym úradným postupom súdneho exekútora súd prvej inštancie správne ustálil, že žalobca v konaní nepreukázal ani vznik tejto nemajetkovej ujmy, respektíve žalobca vôbec nijako nepreukázal, že by mu nejaká nemajetková ujma v ním tvrdených okolnostiach tohto prípadu vznikla. Čo sa týka sledu udalostí tak ako ich popísal súd prvej inštancie v bode 60 odôvodnenia z písomného vyjadrenia žalobcu vyplýva, že odišiel pracovať do zahraničia v roku XXXX, pričom exekučné konanie sa začalo v roku 2009. Teda skutočne exekučné konanie nemohlo byť dôvodom odchodu žalobcu do zahraničia. Zároveň sa skutočne žalobcovi nepodarilo preukázať, že v dôsledku postupu súdneho exekútora si nemohol založiť rodinu alebo že konkrétnym spôsobom bolo zasiahnuté do jeho osobnostných práv v rámci rodinného života. Z obsahu spisu i výsledkov vykonaného dokazovania skutočne vyplýva, že voči žalobcovi bolo v danom období vedených viac ďalších exekučných konaní. Teda nebolo nepochybne preukázané, aby vedenie konkrétne danej exekúcie znamenalo zásah do osobnostných práv žalobcu takým spôsobom, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy postupom podľa ust. § 17 Zákona č. 514/2003 Z.z. vo vzťahu k žalovanému. Správna je i úvaha súdu prvej inštancie čo sa týka nemožnosti dostať úver z dôvodu, že bol vedený v rámci registra exekúcií. Skutočne žalobca nepreukázal, že by sa počas vedenia exekučného konania bol pokúšal o poskytnutie úveru. Argumentácia žalobcu tak ako to uviedol v odvolaní, že sa takéto potvrdenia nevydávajú neobstojí. Žalobca mohol akýmkoľvek spôsobom a akýmkoľvek dôkazným prostriedkom, ktorý umožňuje Civilný sporový poriadok preukázať, že skutočne o úver žiadal a ten nedostal z dôvodu, že je proti nemu vedená táto konkrétna exekúcia.

21. K odvolacej námietke žalobcu, že sa v danom prípade jedná o spotrebiteľský spor a že sa jednalo o nezákonne vedenú exekúciu odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne v bode 61 svojho odôvodnenia vysvetlil, že žalobcom uvádzaná Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách neupravuje spôsob posudzovania vzniku nemajetkovej ujmy, ale upravuje vzťahy spotrebiteľa a dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv. Takýto vzťah však nebol skutočne predmetom posudzovanej veci.

22. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že v danom prípade Okresný súd Bratislava IV., a to uznesením č.k. 15Er/2656/2009-37 zo dňa 02.12.2020 exekúciu zastavil, súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal, povinnému priznal nárok na náhradu trov konania voči oprávnenému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Exekúcia bola zastavená vzhľadom na návrh oprávneného na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. c) Exekučného poriadku, pričom súd citoval zároveň ustanovenie § 57 ods. 4 Exekučného poriadku. Opravným uznesením č. k. 15Er/2656/2009-54 zo dňa 26.10.2021 Okresný súd Bratislava IV opravil v záhlaví uznesenia Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 02.12.2020 správne označenie oprávneného tak, že toto správne znie: B. K. C., A., G.: XX XXX XXX, F. XX, XXX XX C. s tým, že vo zvyšku sa predmetné uznesenie nemení.

23. Teda aj keď žalobca namietal, že sa jednalo o nezákonné rozhodnutie, pretože nedošlo k uzavretiu riadnej rozhodcovskej zmluvy a nemohol ho prejednať rozhodcovský súd ani vydať rozhodcovský rozsudok, v danom prípade exekúcia bola zastavená z dôvodu, že o to požiadal oprávnený. Z výsledkov vykonaného dokazovania nevyplýva, že by povinný proti tomuto uzneseniu bol podal odvolanie a namietal, že v danom prípade bolo potrebné exekúciu zastaviť z iných dôvodov. Teda skutočne nebolo preukázané, že by toto rozhodnutie bolo nezákonné a postup, ktorý zvolil exekučný súd bol orgánom na to oprávneným vyslovený ako nezákonný.

24. K návrhu žalobcu na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie o otázke: „či sa má zásada efektívnosti v súvislosti so Smernicou Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993, s článkom 38 Charty základných práv EÚ, s článkom 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ vykladať tak, že súdny exekútor ako orgán štátnej moci v SR, je povinný od obdržania návrhu na vykonanie exekúcie od oprávneného skúmať exekučný titul a pri zistení porušenia vyššie

uvedených medzinárodných zmlúv je povinný predložiť súdu návrh na zastavenie exekúcie pre rozpor s medzinárodnými zmluvami o ochrane spotrebiteľa, ak súdny exekútor je orgánom štátnej moci a podľa § 3 Exekučného poriadku je viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavnými zákonmi, medzinárodnými zmluvami podľa článku 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR (ktoré majú prednosť pred zákonmi SR) s povinnosťou aktívne a pozitívne sa podieľať na týchto záväzkoch?“ odvolací súd uvádza, že poukazuje na cieľ prejudiciálneho konania, ktorým je najmä „pomoc“ vnútroštátnemu súdu pri rozhodovaní veci, na ktoré sa vzťahuje právo EÚ, a to všeobecným výkladom ustanovení práva EÚ, resp. posúdením platnosti relevantného právneho aktu EÚ. Súdny dvor EÚ tak môže poskytnúť vnútroštátnemu súdu odpoveď na ním položené otázky, ktoré sa však musia týkať práva EÚ, a nie vnútroštátneho práva. Prejudiciálne konanie je teda konanie, v rámci ktorého Súdny dvor EÚ predovšetkým zjednocuje rozhodovaciu činnosť vnútroštátnych súdov členských štátov pri aplikácii a výklade práva Európskej únie. Žalobcov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania, preto odvolací súd považuje za nedôvodný a bezpredmetný. Odvolací súd s poukazom na cieľ a podstatu prejudiciálneho konania uvádza, že návrh žalobcu nemá oporu jednak v Civilnom sporovom poriadku, ani v zmluve fungovaní EÚ. Vychádzajúc z čl. 267 ZFEÚ Súdnemu dvoru EÚ neprináleží v prejudiciálnom konaní, aby posudzoval súlad vnútroštátnej právnej úpravy s právom EÚ, ani aby vykladal zákonné alebo iné právne predpisy vnútroštátneho práva, alebo aplikoval právo EÚ na konkrétne situácie v prípadoch prejednávanych vnútroštátnymi súdmi. Z uvedeného dôvodu žalobcov návrh na predloženie návrhu na začatie prejudiciálneho konania považuje odvolací súd za nedôvodný a bezpredmetný.

25. Súd prvej inštancie správne rozhodol vo veci i o trovách konania. Preto poukazujúc na rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby i vo výroku o trovách konania odvolací súd potvrdil rozsudok v napadnutej časti t.j. okrem výroku o zastavení konania o zaplatenie 74,65 eur (I.) podľa ust. § 387 ods. 1 a ods. 2 CSP ako vecne správny. Zároveň z dôvodov uvedených vyššie zamietol návrh žalobcu na podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie.

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP s použitím ustanovenia § 257 CSP. Odvolací súd zdieľa názor súdu prvej inštancie, že na strane žalovaného sú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré ani odvolací súd stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V tejto súvislosti odkazuje odvolací súd na bod 69 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).